

er en Jurist i det paagældende Udvalg, bliver der sagt med Myndighed: Det juridiske Sprog er et særligt Sprog, som man ikke kan røre ved, Jurister tale paa deres Vis, de forstaa hverandres Sprog, og saa maa Lægfolk søge at indrette sig derefter.

Det juridiske Sprog er ligesom i sin Tid det teologiske. Den Gang Teologerne maatte opgive Latinen som deres særlige Sprog, sagde de: Det gaar ikke, vi kunne ikke omsætte vore Begreber paa andet end dette Sprog. Noget lignende bliver sagt fra Juristernes Side. Som om vore Love bleve affattede for Jurister og ikke for den menige Mand. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Konsejlspræsident, om der ikke i hvert Ministerium kunde ansættes en sprogkyndig Mand, der havde Forstaaelse baade af de gamle Love, som vi have paa godt Dansk, og ogsaa af det moderne Sprog og den moderne Retsbevidsthed, og som kunde affatte vore Love saaledes, at Lægfolk, naar de læse dem, ikke skulle have en Fornemmelse af, at de ere dumme, og at de eneste, der forstaa sig paa Retten her i Landet, ere de professionelle Jurister. Eller man kunde maaske ansætte en enkelt Mand, der skulde gennemgaa alle de Lovforslag, der udgik fra Ministerierne, inden de kom her. For naar de først ligge paa Tingets Bord, kunne vi saamænd ingen Vegne komme. Medlemmerne af Sprogudvalget gøre et stort Arbejde, naar de ere ny i Tjenesten, og lægge det hele til Side, naar de blive erfarne.

Til Belysning af dette Forhold skal jeg fremdrage en Enkelthed og bede den højtærede Finansminister lægge Mærke til en Sprogblomst, som vi have i Finanslovsforslaget, Spalte 39. Det er en Sætning, der er gaaet igen paa Finansloven i en Menneskealder, jeg haaber dog, at det ikke skal blive ved saaledes. Det er en længere Bemærkning angaaende de „aldeles usikre Fordringer“. Hvis ærede Medlemmer ville læse den igennem for at forstaa den, maa de anspænde deres Opmærksomhed meget nøje, og de ville dog ikke forstaa den, medmindre de kunne Tysk. Et Udtryk som at „afslutte endelige Foreninger“ er det absolut umuligt at anvende paa Dansk, man forstaaer det ikke, medmindre man kan Tysk. En saadan Sætning som den, hvori Udtrykket findes, kan man ikke være bekendt at have staaende i vor Finanslov, den er en Haan mod det danske Sprog. Den tidligere Finansminister, der har saa godt et Øre for dansk Sprog, gjorde jeg opmærksom derpaa i Fjor, og han sagde straks: Ja, dette

skal ud, men han fik altsaa ikke Lejlighed til at faa det ud. Jeg haaber, at den nuværende højtærede Finansminister, der er kendt som en Elsker af dansk Sprog, vil sørge for, at denne Vending ikke kommer tiere, at vi kunne faa en dansk Sætning dér og de tyske Udtryk fjernede.

Foruden dette vil jeg gøre opmærksom paa, at i Bemærkningerne til Finanslovsforslaget findes der under Justitsministeriets Budget Oplysning om en Række af Understøttelser, som gives til „en Degn“, til „Enken efter en forhenværende Kusk“ og til „Enken efter en Natvægter“ o.s.v. Vi faa ikke at vide, hvem det er, der faar dem. Det er meget farligt, for Degnen og Enken efter den forhenværende Natvægter kunne gaa igen. Men hvis der staaer, hvad de hedde, kan man muligvis opdage, om de ere Gengangere. Dette er f. Eks. paa Kultusministeriets Budget muligt, fordi dér staaer der Navne. Der er f. Eks. en, der gaar igen, nemlig Professor Molbechs Enke, som døde for omtrent 2 Aar siden. Denne udmærkede Dame kendte jeg tilfældigvis. Hun stod der i Fjor, og hun staaer der i Aar med sin Understøttelse. Det er utvivlsomt ikke rigtigt, og der er maaske flere, der saaledes optræde som Gengangere. I et Tilfælde som dette kan man gribe Fejlen, men hvor mange Degne og Enker efter ubenævnte Natvægttere der gaar igen paa Justitsministeriets Budget, kunne vi ikke vide. Jeg haaber, den højtærede Justitsminister vil indføre den samme Praksis som de andre Ministerier, at anføre Navnene paa dem, der modtage Understøttelser.

De daarlige Finanser have været paa Tale. Jeg skal ikke komme ind paa dette Emne, da jeg nærer en ubetinget Tillid til den højtærede Finansministers Forstaaelse af disse Sager, selv om ogsaa jeg kunde ønske at faa et dristigere Tiltag straks i dette Øjeblik. Der er f. Eks. disse Jernbanetakster. Jeg kan ikke begribe, at vi ikke skulle have dem forhøjede med det samme, og jeg synes, man kan lade haant om Modstandernes Tale om nye Skatter, thi der er jo ikke her Tale om nogen ny Skat, der er kun Tale om et Forsøg paa at faa Anlægskapitalen nogenlunde ordentlig forrentet.

Sagen er, at der skal ikke alene hjælpes paa Statskassens Elendighed, der skal tillige reformeres paa mange enkelte Punkter, og i saa Henseende er jeg nødt til at nævne et lokalt Spørgsmaal, nemlig Forholdene ved den Station ovre ved Vinderup, der i sin Tid blev bygget, da der her kun var en Gaard og et Hus. Nu er der et Indbygger-